

Nr. 850/C2/1072/III-5/2016

**Domnului judecător Ionuț Mihai Matei
Vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție**

Stimate domnule președinte,

Referitor la adresa dvs. nr.118 din 20 aprilie 2016, prin care ne-a fost solicitat *punctul de vedere* asupra sesizării nr.14 din 18 aprilie 2016 a Colegiului de conducere al Curții de Apel Tg.Mureș, având ca obiect "*admisibilitatea sau inadmisibilitatea administrării mijlocului de probă reprezentat de înscrișuri în procedura instituită de art.341 din Codul de procedură penală (soluționarea plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată)*", am onoarea să vă transmit poziția Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În cuprinsul acestei sesizări se precizează că problema de drept supusă analizei este generată de faptul că legiuitorul *nu a modificat dispozițiile art.341 alin.5 din Codul de procedură penală* în sensul celor statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr.599 din 21 octombrie 2014¹, împrejurare care a determinat apariția unei jurisprudențe neunitare la nivelul instanțelor din circumscripția a 10 curți de apel ale căror hotărâri au fost analizate.

1. Astfel, *într-o opinie*, se consideră că în procedura instituită de art.340 și art.341 din Codul de procedură penală este admisibilă administrarea probei cu înscrișuri, invocându-se, între altele, Decizia Curții Constituționale nr.599/2014,

¹ Publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr.886 din 5 decembrie 2014

potrivit căreia s-a apreciat că principiul contradictorialității nu se rezumă doar la participarea părților și a procurorului și prezentarea de argumente și contraargumente în cadrul procedurii instituite de art.340 din Codul de procedură penală, ci presupune și oferirea în mod rezonabil de dovezi suficiente pentru susținerea concluziilor formulate.

Totodată, se susține că art.100 alin.4 din Codul de procedură penală nu prevede un temei pentru respingerea ca inadmisibilă a unei probe, iar art.341 din același cod nu interzice în mod expres administrarea probei cu înscrisuri.

2. În cea de-a doua opinie, instanțele rețin că în procedura instituită de art.340 și art.341 din Codul de procedură penală nu poate fi administrat niciun mijloc de probă, nici chiar înscrisurile, deoarece noul Cod de procedură penală nu mai cuprinde dispoziții similare celor din art.278¹ alin.7 din Codul de procedură penală anterior, potrivit cărora soluționarea plângerilor împotriva dispozițiilor de neurmărire penală sau netrimitere în judecată se făcea pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei, precum și a oricăror înscrisuri noi prezentate.

În sensul acestei din urmă orientări este menționat și punctul de vedere exprimat în doctrină², conform căruia "în procedura de soluționare a plângerii formulate în temeiul art.341 din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară nu mai poate administra în mod legal niciun fel de mijloc de probă nou, nici chiar înscrisuri (cu atât mai mult proba cu martori), părțile și procurorul putând depune doar note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii, iar persoana care a avut calitatea de inculpat poate formula cereri și ridica excepții cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale".

Examenul jurisprudenței naționale în materie a relevat existența acelorași două orientări expuse, confirmând caracterul neunitar al practicii judiciare.

*

*

*

Ulterior sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, la 18 mai 2016 a fost adoptată Ordonanța de Urgență a Guvernului pentru modificarea și

² C.Voicu, V.Văduva în N.Volonciu ș.a., Noul Cod de procedură penală comentat, Ed.Hamangiu, București, 2014, pag.855

completarea Legii nr.286/2009 privind Codul penal, a Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art.31 alin.1 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară³ prin care au fost modificate, între altele, dispozițiile referitoare la *procedura soluționării plângerii împotriva soluțiilor procurorului*, ca urmare a adoptării Deciziilor Curții Constituționale nr.599/2014, nr.663/2014 și nr.733/2015.

Astfel, potrivit art.341 alin.5¹ din Codul de procedură penală, introdus prin art.II pct.92 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.18/2016, *judcătorul de cameră preliminară, soluționând plângerea, verifică soluția atacată pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror înscrisuri noi prezentate.*

Prin urmare, în condițiile în care dispoziția legală care a generat problema de drept supusă dezlegării a fost modificată prin Ordonanța de Urgență a Guvernului adoptată la 18 mai 2016, chestiunea de drept asupra căreia s-a solicitat instanței supreme să se pronunțe în procedura prevăzută de art.471 și următoarele din Codul de procedură penală (interpretarea dispozițiilor art.341 din Codul de procedură penală referitoare la *admisibilitatea/inadmisibilitatea probei cu înscrisuri* în procedura soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată) nu mai subzistă.

Întrucât, conform art.471 alin.1 din Codul de procedură penală, una dintre condițiile de admisibilitate a cererii de recurs în interesul legii o reprezintă existența unei chestiuni de drept, cerință care, în cauză, nu mai este îndeplinită, vă solicităm respingerea cererii de recurs în interesul legii formulată de Colegiul de conducere al Curții de Apel Tg.Mureș ca devenită inadmisibilă.

**PROCUROR GENERAL,
Augustin LAZĂR**

³ Monitorul Oficial nr.389 din 23 mai 2016